

JÖJJÖN KI ÓBUDÁRA...

A dal, amelynek kezdő sorát e röpke óbudai séta címűl választottuk, örökzöld melódia. Dallama évtizedek alatt sem kopott meg. Szövegével, mondanivalójával azonban egy kis hiba van.

Már ahogy kezdődik is. Jöjjön ki... Hová ki? Óbuda, pontosabban a harmadik kerület egyáltalán nincs „kinn”. A nóta születését követő időkben alaposan megváltozott a távolság fogalma is. A főváros belső útjainak hálózata, a rajtuk éjjel-nappal nyüzsgő forgalom, autóbuszok, villamosok és a Szindbád idején komótosan baktató fiáker vagy konflis helyett autók sokasága hozta közel a legendás Óbudát.

Am folytassuk a dal vizsgálatát. Minek is jöjjön az a bizonyos valaki Óbudára? Hát egy jó túróscsuszára. Ez rendben is van. Ha ez a romantikus kerület nincs is kinn, vendéglőiben, éttermeiben pazar túróscsuszát lehet enni. A következőkben sem hibázik semmi. A kerthelyiségben a beat mellett valóban szól a sramli is, és mulatni... azt aztán igazán lehet. De csak Óbudán? Aligha. Ott is. Kutassuk akkor, mi lehet a varázsa ennek a környéknek, A varázsa, amely annyira meghihlette Krúdy Gyulát.

Szindbád, ha ma végigjárhatná hajdan kedvenc kerületét, bizony alaposan meglepődne. És ebben nincs is semmi különös. Igaz, sejtelmes, kanyargós, szűk utcácskák-ból akad még elég, apró, ütött-kopott házacskák még hullatják a vakolatukat, de közvetlen szomszédságukban már magasodnak az új lakótelepek, toronyházak. A higanygőz- és neonfények sokhelyütt elűzték a századelő számunkra már kissé avitt romantikáját. Lassan-lassan eltűnik Krúdy Óbudája. Egy cseppet szabad sajnálni is, hogy a gázlámpák bizonytalan árnyai kiszorultak innen. Vagy talán nem is egészen?

A Fő téren, hosszú rúddal a kezében egy piros arcú, ősz hajú bácsi igyekszik elűzni a kérlelhetetlenül érkező szürkület. Vonakodva lobbannak fel a már-már alig ismert kék fények az üveg mögött. Lőrincz János bácsinak még alkonyatonként hetvenyolc gázlámpát kell meggyújtania. De milyen távolságon? A Filatori gáttól a Császár fürdőig.

– Még negyvenen üzzük ezt az ipart – mondja interjúhoz szokott elfogulatlansággal. Érthető, hiszen a kuriózumot kereső riporterek előbb-utóbb eljutnak hozzá vagy éppen a kollégáihoz.

– Már nem az igazi. A munka sem és a lámpa sem. Gondolja csak el. Tavaly szerelték fel ezeket a gázlámpákat, és már gyakran előfordul, hogy kétszer, sőt háromszor is végig kell járnom a szakaszomat, mert mint ez is itt ni, bedöglük a nyomorult.

Nem is lep meg. Aligha akad elegendő avatott szakember, aki még ismerné ezeknek a szerkezeteknek a fortélyát.

– Van úgy, hogy napi harminc kilométert gyalogolok ezért az alig száz lámpáért. Egy hónap egy cipőtalp. Ennyi benne a romantika.

Nekem azért több. A nagy robotás után egy kis pihentető. Még akkor is, ha – mint itt a Postakocsi „fogadó” bejáratánál – a húszas éveket idéző forma mögött tompított villanygőz szolgáltatja a fényt. Nem valódi a portáson sem a parádés kocsisi uniformis, a cylinder is nyilvánvaló díszlet – mégis ötletes és utánozhatatlan légkört teremt. Éppen úgy, mint belül a bár-bár és a kocsiszínnek berendezett borozó.

Visszalopjuk az elveszett éveket. Betelepítjük a modern falak közé a romantikát. Nem rossz ez még üzleti fogásnak sem. És az sem baj, ha „üjrégivel” pótoljuk az elvesztettet, amit már csak inkább Szindbád sajnálna.

Kitűnően megfér egymás mellett a Sipos Halászkert és a Telefon bár, s a korszerű éttermek, szórakozóhelyek között van helye a Híd fogadónak is, amelynek apró helyiségében Krúdy oly nagy élvezettel fogyasztotta a leveskoncot.

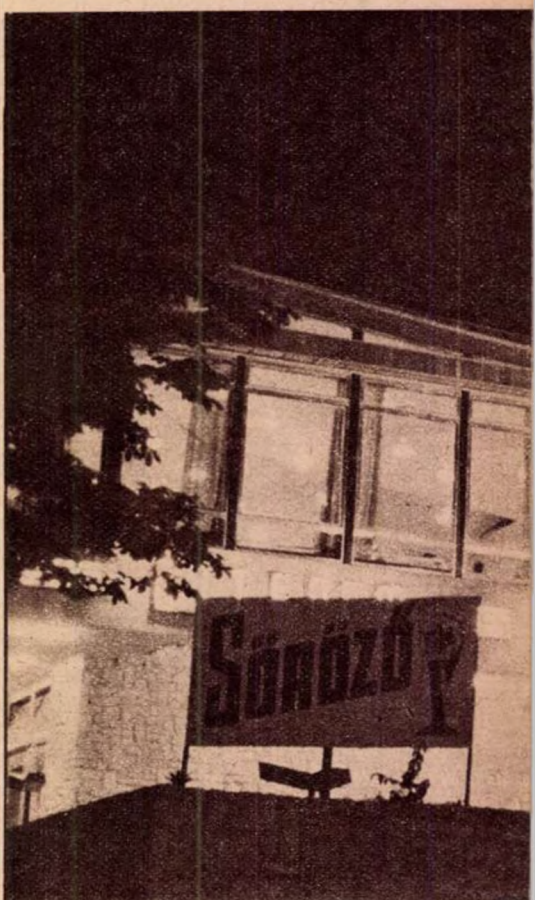
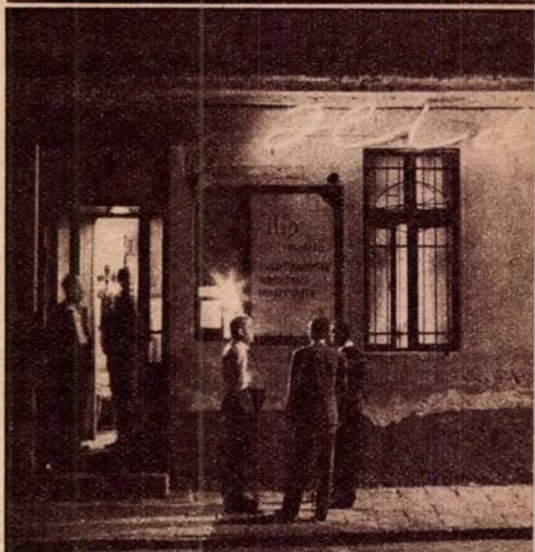
Ennek emlékeként a Mókus utcai kisvendéglő étlapján ott olvasható, mint különleges csemege a Krúdy pecsenye. Hogy a nagy írónak inyére válna-e – nem tudom, de abban bizonyos vagyok, hogy egyetértene a nagy oroszlános kályha feletti tábla igazságával, amely hirdeti:

„Régi város Óbuda
sok jó ember jár oda
jó a bora, szép a lánya
csak a vize, az a fránya.”

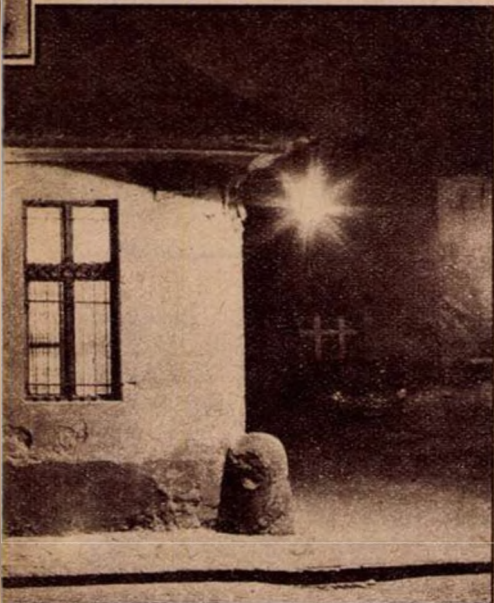
Egy batár nem megy tovább. Inkább a pincérek keresik fel italért, desszertért vendégeiknek...

Kis lak a nagy Duna mentében... Híd borozó. Valaha Krúdy és társasága járt ide, hetenként mindig, és nem csak 1933. VII. 10-én, mint az emléktábla mondja...

Emelkedik a cylinder – emelkedik a hangulat a Postakocsiban

Ez sem csúnya: Újlaki bár

Obuda múltja és jelene – egy képkockán

Sipos halászkert: túrőcsuszabirodalom

SIMAY felvételei